

Ni mize in na postelji  
ni več rjuh,  
v omari nič več ne diši  
rženi kruh.

In ogenj več ne prasketa  
v teman večer,  
nihče ne ve, kje oče je,  
kje sin in hčer.

Le mati leto in še več  
pod zemljo spi,  
in ves ta čas v razbiti dom  
nikogar ni.

**Severin Šali**

## **Pesniku Jožetu Dularju**

Skromna godovna poslanica

19. sušca 1944

**K**daj zopet pojdeva v dolensko carstvo,  
moj dragi godovnjak,  
in tam v gorici sončni  
se nagneva nad stari polovnjak,  
da žlahtni sok bo nama kri požlahtnil  
in iz srca izsrkal strup grenak?

Kdaj bova šla?  
Zdaj so vsa pota mrka,  
na gričih najine pomladi ni,  
so puste njive, seme ne kali,  
krvav odsev odseva tvoja Krka.

O pojdeva!  
Pri mostu bova stala za večera,  
strmela v Krko — praviš, da umira  
(kakor umira najina mladost),  
vse okrog naju bo dolenska noč,  
pa bodo prišli kot zaželen gost,  
ljudje iz Straže, Vavtovca in Host,  
in tople lučke bodo zrle iz koč;

zmes pisana ko prt natkan,  
ti dala bo podob za nov roman,  
da bodo zasmejale se oči:  
Krka živi!

Boš vzel pero, opisal sled usod,  
ki se točila iz bridkih je posod  
na rodna tla,  
boš božal klase, ki iz mrtvih brazd  
pognali so pod sonce v novo rast,  
in trgal grozd,  
ki najini Dolenjski ga zorila je  
bridkost.

A jaz bom pel, da spet srebri se Krka,  
da nova zarja grenke solze srka  
in mirne zvezde sijejo z neba,  
da sreča spet živi pod slamno streho,  
in spet dekle zasaja rožno leho,  
kjer z luno se objemlje straška gorca.

Pa bova poprijela se čez pas  
in vriskajoč kot dva vesela norca,  
odpravila v jutru se čez vas,  
iz Vavtovca ob Krki do Toplic.  
A s polja bo vesel škrjančkov klic  
pa smeh žanjic  
šel z nama sončno pot.

Veš, Jože, če dočakava te dni,  
ki moja jih poslanica želi,  
takrat bo najin in Dolenjske god!